

Alenka Kompare

Trepetanja

*"Nesem sončnico na rami,
zlat metulj je vzplaval nanjo,
sončnica se je nagnila,
o, da ne bi se zlomila!"*

(Srečko Kosovel, *Otrok s sončnico*)

in ni drugih prostorov

plujem, plujem v temi,
in vse, na kar naletim, je kot preblisk:
rdeče nebo, ki sega skozi stvarem,
da jim prinese olajšanja, vsaj za hip,
ki ga meri obrat lista na drevesu,
obrat lista v moji duši, trganje papirja
in omamni vonj črk v knjigi življenja.

odpadanje tisočerih listov z dreves,
 ki stojijo v polju in dolbejo luknjo skozi nebo,
 da bodo imele tudi ptice kam,
 ko jih bodo prestrašili kriki senc,
 ki tavajo skozi hodnike dni
 in puščajo po zloščenem parketu
 le zven korakov, šumenje misli,
 ki sta jih že davno izbrisala hrup
 in naglica vsakdanjika.

ustvarjanje zavetišča za ptičje petje,
 za perzijsko preprogo, polno stkane bolečine
 in izgubljenih trenutkov otroških prstkov.
 da na koncu rečem: sonce, sonce,
 ko me peče koža od odsotnosti
 – in ni drugih prostorov –
 da od nje šumi tišina v ušesih, kot v gori,
 ko spi v objemu belih rok, in se izrisuje podlaga,
 lahna in prosojna, na kateri je mogoče vsako zvenenje.

nemir bosih stopal

v meni tli vesoljni požar, utripanje sonca,
 in začetni krč, ki je rodil vesolje iz trebuha želve,
 me vsak dan objame prek kolen in me dviguje,
 in me nosi, skozi atmosfere ledu, skozi plasti oglja,
 ki se včasih usede v očesne dupline
 in tam žari še dolgo potem. da bi me ob posebno
 srečni uri spomnil, na potovanja, ki so me vabila,

na zemljo, ki že zarisana v moja stopala peče,
 v pričakovanju, da se bo vtisnila tja,
 od koder je bila izgnana, da jo bom z urnimi koraki
 vračala materi, da jo bom spustila in me bo spustila,
 zakaj prehoditi moram dolgo pot, in kdo ve,
 kam grem, ali zakaj. ali morda stopam v krogih
 in se vračam tja, kjer me še nikoli ni bilo,

da bi zapolnila prostore, ki jih ne morem pustiti odprtih,
 četudi so že polni odvečnih predmetov in stvari,
 za katere niti slutim ne, kaj so nekoč pomenili
 in zakaj so v svoji negibnosti tako zlovešči.
 morda je le tisto večno tlenje v meni,
 in čepenje v kotu, kjer se grejem, in police knjig,
 iz katerih izstopajo besede, bolj žive, še bolj žive.

ladjice iz papirja

prijela sem besede in jih vrgla kot seme v polje,
 prijela sem upanje in ga poslala po ptičjih sledeh,
 in sem prijela vsa svoja verjetja
 in jih pustila na mizi, kot suho listje,
 da jih odnese prvi piš. sedaj bo, sedaj bo,
 je žvrgolela kri, so ponavljale njen refren barke,
 ki razprtih jader čakajo na zrak,
 da bo napel njihovo dušo, da bo pela in letela,
 zakaj njihove sledi so zapisane med zvezdni prah,
 tam daleč, kjer prostori ne ponavljajo naših sanj.

in noči so dobile žameten ton,
 dišale so po južnem vetru in tihomorskih otokih,
 topile so hlad, ki je zavlečen v kote prostora vztrajal,
 prinašajoč s seboj rezke in tuje vonje,
 plapolanje blaga je punktiralo tišino in obljubljal,
 obljubljal, oh, ko da ne bi že leteli
 na krilih nešteti obljub,

ki so na najvišji točki izgubljale svojo mladost
 in pristajale sredi step, pragozdov in puščav,
 da smo bili še bolj izgubljeni in nismo več ločili,
 če to pot domov ali je pot tja stran, samo stran,

in ali ni morda vse eno in isto, samo zaustaviti
 škropotanja dežja skozi valovanje let ne smeš, samo upanju
 ne smeš pustiti, da te zabriše prenizko,
 a saj prenizkega ni, je le človeško,
 je le plapolanje jader v noči kot klic zvezdnih poti,
 po katerih se bodo – ali so se – nekoč sprehajale
 naše ladjice iz papirja.